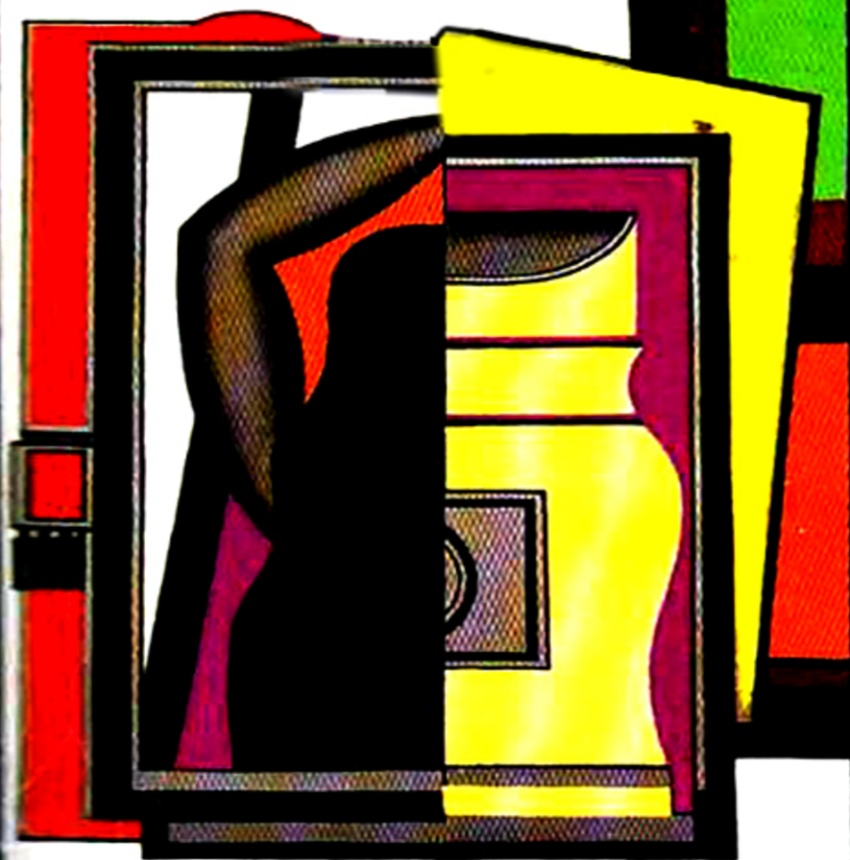

လေ့ရောင်ကျူးရင်

ငြိမ်းချမ်းချင်တယ် ဒီည

အခန်း (၁)

သေနတ်သံတွေ ရုတ်ခြည်း တိတ်ကျသွား၏။ ပစ်ခတ်ပျက်စီးသွားခဲ့သော ခြေရာတွေက ခန်းလုံးပြည့် ပြာမှိုင်းနေသည့် ယမ်းငွေ့တွေ ဖြစ်သည်။ ။

သေနတ်ကို လက်နှစ်ဖက် ထပ်ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ရှေ့ကို တရွေ့တိုးဝင်သွားလျှင် ပြတင်းပေါက်တစ်ခု၏ အရိပ်သဏ္ဌာန်က ပြတင်းပေါက်ကို ကျောပေးရပ်နေတာမို့ သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိပြီး သေနတ်ချိန်ထားကြတာချင်းက အတူတူ ...၊

ယမ်းငွေ့တွေ တစစ ပြယ်သွားချိန်မှာ သူ့ရှေ့မှာ ဒဏ်ရာများ နဲ့ မချိတရီရပ်နေသည့် ရာဇဝင်လူဆိုး၊ နိုင်ငံကျော် ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ ကြေးစားလူသတ်သမား ငမန်း...။

-မင်းနဲ့ ငါ ဘယ်သူ ဘယ်လောက်မြန်မြန် သေနတ်တစ်ချက် ဆွဲညှစ်ဖို့ တော့ မသေခင် တတ်နိုင်ဦးမှာ ပဲ နေဦးစီး ...—

-မင်းမိန်းမမှာ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနဲ့ ... ငါ့မှာ အနှောင်အဖွဲ့မရှိဘူး

—

-ငါ ရှာဖွေခဲ့တာ ကောင်းသည် ဖြစ်စေ ... ဆိုးသည် ဖြစ်စေ မျက်စိမမြင် နားမကြားတဲ့ ငါ့အဖေနဲ့ လူအိုရုံတွေမှာ လှူဒါန်းခဲ့တာ—

-မင်း ငါ့ကို တစ်ခါတော့ အခွင့်အရေး ပေးပါ—

-နောက်ထပ် မင်းနဲ့ ဘယ်တော့မှ ရင်မဆိုင်မိအောင် ရှောင်ဖို့ ငါ က တိပေးတယ်—

ဆုံးဖြတ်ချက်က ဘယ်မှာ မှန်း မသိ ...၊

ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားမှုတွေနှင့်အတူ ကျောနောက်က ထိခတ် ပြိုလဲခြင်း တွေ သူ့ထံ လွင့်ပျံ့လာခဲ့ပြီး...

-ဒိုင်း ...—

-အင့် ...—

လည်မျိုတည့်တည့်မှာ နီစွေးသောသွေးကွက်သည် တစစ ယိုစိမ့် လာပြီး ပန်းထွက်လာသည့် သွေးတွေ...၊ သူ စက္ကန့်များ စွာ ငေးကြောင် သွားခဲ့စဉ် ရင်ဘတ်ကို တန်းမတ်စွာ ချိန်ထားရင်း တုန်ခါလာသည့် ငမန်း၏ သေနတ် မှ ...

-ဒိုင်း ...—

-ဟာ ...—

လူက ဆတ်ခနဲ တုန်သွားကာ မျ

က်လုံးတွေကို ဖွင့်လိုက်တော့ တဂျိုးဂျိုး ပြေးဆွဲနေသော ရထားကြီး ၏ ခုတ်မောင်းသံက ပစ္စုပ္ပန်ကို ပြန်ဆွဲခေါ်၏။ ပြီးတော့ နံနက်အရုဏ်တ က်၏ အလင်းရောင် မပျို့တပျို့နှင့် မိုးသောက်လေ ...။

မြင်ကွင်းတွေက တရိပ်ရိပ် ဖြတ်ပြေးနေ၏။ ဒါပေမဲ့ သူ့မေးဖျားနဲ့ လည်ပင်းကြားတွေမှာ ချွေးစို့နေဆဲ ...။

ရင်ဘတ်နှစ်ခုကို တန်းမတ်စွာ ချိန်ရွယ်ထားကြပြီး တောင်းဆိုနေသည့် ငမန်း၏ အခက်အခဲ အကြောင်းအရာတွေကို သူ ကြားနေရသည် ။

တစ်ပါးသူ မထင်မှတ်သည့် အလစ်ငိုက်မှာ ပဲ သူ့သေနတ်က ကျည်ဆံသည် ငမန်း၏ လည်မျိုကို ထွင်းဖောက်သွားခဲ့၏။ ငမန်းကတော့ အိပ်မက်ထဲကလို သူ့ကို ပြန်မပစ်ခဲ့ပါ။

ဒါပေမဲ့ သူ ပစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာ မဟုတ်...။

ငမန်း နဲ့ အဖွဲ့ကို နယ်စပ်တစ်နေရာက တိုက်ပျက်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ လက်ပူးလက်ကြပ် ဝင်စီးခဲ့ကြသည် ။ တုံ့ပြန်ပစ်ခတ်မှုများကြောင့် လက်ရဖမ်းနိုင်တဲ့ သူ သိပ်မရှိဘဲ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ အတုံးအရုန်း ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

သူနဲ့ ငမန်း အသက်လူ ရင်ဆိုင်မိနေကာမှ နောက်မှ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ထဖြစ်ကာ လူကို တစ်စုံတစ်ရာနဲ့ တွန်းပစ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့သည် ။

ခလုတ်ပေါ်မှာ ဆွဲညှစ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့သည့်လက်က ဤကဲ့သို့ ...၊

-နိုးနေပြီလား ဦးစီး—

သူ့ဘေးကို အထက်အရာရှိ ဦးဇော်အောင် ရောက်လာကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

-ခုန လာကြည့်သေးတယ်၊ အိပ်နေတာမြင်လို့ ပြန်ထွက်သွားတာ—

-ကျွန်တော် မျက်နှာသစ် သွားတိုက်ပြီးမှ ပြန်မှီ နီးနေတာပါ—

-ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီနေ့ ...—

ဦးစီး မျက်နှာကို အကဲခတ်မိသွားသည့်ပုံနှင့် မေးခွန်းကို ရှေ့မဆက်ဘဲ သက်ပြင်းချသည် ။

-မင်း ဒါကြောင့် စိတ်ပင်ပန်းနေမှန်း သိတယ် ငါတို့ တာဝန်ကိုက

သေနတ်ကိုင်ရတယ်၊ ခြိမ်းခြောက်ရတယ်၊ မရရင် ရသလို လျင်သလို လှုပ်ရှားကြရတာပဲ။ မင်း ခံစားနေရတာကို "ဒီလောက်လေးများ " လို့ ငါမပြောရက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိခိုက်တဲ့ အထိတော့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်—

ဦးစီးက မျက်နှာကို ပွတ်ပစ်လိုက်ရင်း ဆိုဖာမှာ ခပ်တောင့်တောင့် ကျောက်ပိထားလိုက်၏။ ပြီးမှ ...

—ကျွန်တော် ပစ်လိုက်ဖို့ မဟုတ်ဘဲ ပစ်မိသွားတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိလက်လွတ် အံ့ဩသွားတဲ့ အထိ ဖြစ်နေတုန်း နှစ်စက္ကန့်သုံးစက္ကန့် လောက်မှာ ပစ်ခွင့်သာပါရက်နဲ့ သူ ကျွန်တော့်ကို မပစ်ခဲ့ဘူး၊ မတ်တတ် ကနေ လဲပြိုသွားတဲ့ အထိ စူးစိုက်ကြည့်သွားတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် ဖျောက်ဖို့ ခက်နေတယ် ဆရာဇော်—

တာဝန်ချိန်နဲ့ ရုံးထဲမှာ ရှိနေချိန်များမှ လွဲလျှင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရာထူးအနိမ့်အမြင့်တွေ ဖယ်၍ ညီအစ်ကိုတွေလိုပဲ ခေါ်ပြောကြသည် ။

ဦးဇော်အောင်က ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ် တံတောင်နှစ်ဖက်ထောက်ထားပြီး မေးဖျားကို ပွတ်၍ ပြုံးနေ၏။ လှောင်ရယ် ပေါ့ပါးသည့်အပြုံးမဟုတ်ပါ။

စာနာ နားလည်ခြင်းများ နဲ့ ဖြစ်သည် ။

—တတ်နိုင်သမျှ မေ့လိုက်ပါ၊ သူ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုတွေနဲ့ သူသေဒဏ်ကျခံပြီး ပေးဆပ်သွားတယ်လို့ သဘောထားလိုက်၊ မင်း နောက်ထပ် ငိုစရာ ရယ်စရာတွေ အများကြီး ရှိလာဦးမှာ ဦးစီး၊ အေးျင့်တစ်ယောက်မှာ စာနာခြင်းတရားတွေ၊ မေတ္တာပါရမီတွေ ရင့်သန်နေလို့ တော့ မရဘူး၊ မင်းကို အသည်းနှလွန်းတယ်လို့ ငါ ကဲ့ရဲ့ နေတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ နောင်တရတယ်ဆိုတာ အမြင်မှန်ရတာမို့လို့ ကောင်းပါတယ်၊ ငါ့အမြင်

ပြောရရင်တော့ နောင်တဆိုတာ ပူဆွေးသောကပဲ၊ နောင်တကြီးစွာ ရ
နေပြီဆိုရင် အဲဒီနှလုံးမှာ ဘယ်လိုလုပ်ဖြေရာ ရှိတော့မှာ လဲ၊ ပြီးခဲ့တာကို
ပြန်လည် တူးဆွပြီး နောင်တတွေနဲ့ နင့်သီးနေမယ့်အစား မှားခဲ့တယ်ဆို
တဲ့ မှတ်သားစရာတစ်ခုအနေနဲ့ ပဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သိမ်းထားလိုက်ပါကွာ၊
မင်းကြောင့် သေခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတရားက သူ့ကို စီရင်သွားတာ

—

ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ကိုယ့်ကို စီရင်ခွင့်ရှိရက်နဲ့ စီရင်မသွားခဲ့ပါ။ ကို
ယ့်ဇနီးမှာ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနဲ့ လို့ သူ ထောက်ပြသွားသည်။ ဒါကို ငဲ့
ညှာသွားတာလား ...။

မသေဆုံးမီအထိ စူးစိုက်ကြည့်သွားခဲ့သည့် မျက်ဝန်းတွေမှာ သူ က
ယောင်ချောက်ချား အဖြေရှာကြည့်ခဲ့သည်။ ။

စူးရဲလက်တောက်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေက လူသေတစ်ယောက်နဲ့
မတူ။ ဒါပေမဲ့ အေးစက် မုန်းတီးသွားတာလား၊ ခွင့်လွှတ်ဖို့ မချီတရိ ကြိုး
စားသွားတဲ့ မျက်လုံးတွေလား ...။

ရက်စက်ပြတ်သားခြင်းမှာ သရဖူဆောင်းခဲ့သည့် ငမန်း ဆိုသော လူ
ဆိုးတစ်ယောက်မှာ ကိုယ့်ကိုသေစေသူအတွက် ခွင့်လွှတ် စွန့်လွှတ်သွား
ခဲ့တယ်ဆိုတာ ယုတ္တိမတန်ပါ...။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို ချိန်ရွယ်ရင်း မပစ်ခဲ့ဘဲ လဲကျသွားခဲ့တာ
ကိုယ့်ရှေ့မှာ ...၊ ဒီအဖြစ်ကို သူ မျက်လုံးထဲမှာ ရော ခေါင်းထဲမှာ ပါ ရှုပ်
ထွေးနေဆဲ ...။

—ဦးစီး—

—ဗျာ—

-မင်းကို သတင်းတစ်ခု ပြောဖို့ ရှိတယ်—

ဦးဇော်အောင် မျက်နှာက စောစောကထက် ပိုမိုလေးနက်သွားကာ မျက်ဝန်းတွေကို ခပ်လွဲလွဲ လုပ်သွားပြီးမှ ဆက်မပြောတော့တစ်ခုခုဆိုတာ သူ သိလိုက်၏။

-ပြောပါ ဆရာဇော် ... ဘာသတင်းများ လဲ—

-ငါတို့ ရဲ့ ငမန်းစစ်ဆင်ရေးမှာ ပြီးတာနဲ့ ခွင့်တိုင်ပြီး ဦးဆုံးပြန်နှင့်တဲ့ ကိုစိုးလေ ...—

-ဟုတ်ကဲ့—

ငမန်း ရဲ့ အလောင်းနားကို ဦးဆုံး ပြေးလွှားရောက်လာသည့် ဦးစိုးခန့် ကို သတိရလိုက်သည်

တရားခံကို လက်နက်သိမ်းခြင်း၊ လက်ထိပ်ခတ်ခြင်းအလုပ်များမှာ အလွန် သန်မာလျင်မြန်သည့်စွမ်းရည် ရှိ၏။

-သူက သွေးဆုံးခါနီးမှ သူ့ဇနီးက ကလေးရှိတော့ ငါတို့ ကို ဘာမှ မပြောခဲ့ဘူး၊ ပြန်ခါနီးမှ ဘာလိုလို တွေးစရာလေးတွေပြောပြီး ရယ်စရာ လုပ်သွားတာ မင်း မှတ်မိလား—

-မင်းတို့ ငါ့ကို လူမဖြစ်ဘူးလို့ ပြောရင် နောက်တစ်ခါဆို ငါ မခံဘူးနော်၊ ကြိုပြောခဲ့မယ်— တဲ့ ၊ အားလုံးက အတင်းလိုက်မေးတာကို မဖြေဘဲ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် အိတ်လွယ်ပြီး ထွက်သွားခဲ့တာ...။

-မှတ်မိပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ...—

-သူ့ဇနီးက အခု မိန်းကလေး မွေးတယ်တဲ့ —

-ဟုတ်လား ... ကျွန်တော့်ဇနီးလည်း ခုလောက်ဆို မွေးနေပြီထင်တယ်

ယ်၊ သိပ်မကွာလောက်ဘူးနော်—

ဦးစီး မျက်နှာ ဝင်းထိန်သွားတာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဦးဇော်အောင် မသိမသာ မျက်လွှာချ၏။

—ဒီသတင်းကျတော့ သူဂရုတစိုက် ပြန်ပို့သားပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ကို အံ့
ဩကုန်အောင် ကြွားချင်တာ ဖြစ်မယ်—

—ဒါလည်း ပါမှာ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကြွားချင်လို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး မင်း
အတွက် သတင်းပို့ရင်းနဲ့ အတူကြားရတာမျိုးပါ—

—ဗျာ ...—

ဦးဇော်အောင် ကဦးစီး လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင် ဖျစ်ညှစ်လိုက်ကာ

...

—ခြောက်ရက်နေ့ မွန်းတည့် ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိမှာ မင်းရဲ့
ဇနီးလည်း သားလေး မွေးတယ်—

—ဟာ ... သားလေး ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က သာတာပေါ့၊ ဦးစိုးကိုနီ
ငံကွက်ကျန်သေးတာပဲ—

ပူပင်သောကတွေကို ခဏတဖြုတ်မေ့ကာ ဦးစီး ရင်ထဲမှာ အပျော်
တွေ တသိမ့်သိမ့် စီးဝင်သွားသည် ။ သို့သော် ...

—မင်းရဲ့ ဇနီးကတော့ ဆုံးသွားတယ် ဦးစီး—

—ဗျာ ...—

ကမ္ဘာပြိုသလို ချောက်ချားသွားတာတော့ မဟုတ်ပါ။
မယုံကြည်နိုင်ခြင်းကြောင့် တော်တော်နှင့် စကားထပ်မပြောနိုင် ...

မိုးသားလွင် ...၊

မိဘ သဘောတူလို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြပေမယ့် သူ့မှာ တာဝန်တစ်ဖက်နှင့် သူမအတွက် ဥပေက္ခာတွေသာ ပေးခဲ့နိုင်သော်လည်း ...

"မောင့်ကို လွှဲလှဲလည်ပါတယ်၊ လွှဲလှဲအတွက် မပူပါနဲ့ "လို့ အမြဲတမ်းပြော၍ နားလည်ခွင့်လွှတ်ခဲ့သည့် ဇနီးကောင်း ...၊

အရေးကြီးသည့် စစ်ဆင်ရေးမို့ မီးဖွားရက် ကပ်နေတာကို ထားခဲ့ရတော့လည်း သူမကပဲ ပြန်ပြီး အားပေးနေသေးသည်။ ။

-တာဝန်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ထမ်းဆောင်ပါ မောင်ရယ်၊ မောင့်အလုပ်က အန္တရာယ်များ တယ်၊ စိတ်တွေ ရှုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မောင်ရှိနေလည်း လွှဲလှဲကို ဝိုင်းကူမွေးပေးလို့ မှ မရတာ—

တာဝန်မကျေနိုင်သည့် လင်သားကို အနေမခက်စေတဲ့ မိန်းမ ...၊

-ကျွတ် ...—

ဦးစီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ ။ ရင်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာကို အရှင်လတ်လတ် ဆုပ်ဆွဲယူသွားသလို ပူလောင် လှိုက်ဟာလျက် ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာတာကို မခံစားနိုင်...။

ခုနကပဲ ကိုယ့်ကို မပျော့ညံ့ဖို့ အားပေးခဲ့တဲ့ လူက ရှေ့မှာ ရှိနေဆဲ ..၊ သူ နောက်ထပ်တစ်ခါ ဘုံးဘုံးကျသွားဖို့ မသင့် ...။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိချပ်၍ စိုက်ကျသွားသည့် ခေါင်းကို ပြန်မတ်သည်။ ။

တရားခံကြောင့် ထိခိုက်ခံစားလိုက်၊ မိန်းမ သေလို့ ငိုလိုက် လုပ်နေလျှင် အထူးအေးဂျင့်တစ်ယောက်၏ ကြံ့ခိုင်မာကျောခြင်းတွေ သူ့မှာ ပျောက်ဆုံးသွားပြီလို့ သတ်မှတ်ကြလိမ့်မည်။

-ငါတို့ ဒီသတင်းကို ရုတ်တရက် မပြောတာက မင်း စိတ်ညစ်စရာ တွေ ဆက်တိုက် ခံစားနေရမှာ ကို စာနာလို့ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဟိုရောက်ရင်လည်း မင်း သိရမှာ ပဲ—

-ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပေးတဲ့ အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အပျော့အမာ လွန်ဆွဲပြီး ရုတ်တရက် မှားယွင်း ပြတ်တောက်သွားခဲ့တဲ့ အတွက် ငမန်း ရဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်တော် ရှုပ်ထွေးခဲ့တာ၊ ရှင်းဖို့ ကြိုးစားရင်း မရတာကို မရမက တွေးနေတာမျိုး ပေါ့။ သေခြင်းရှင်ခြင်းသဘောတရားကတော့ အေးဂျင့်တစ်ယောက်အတွက် မဖြေသာတဲ့ ဖိစီးမှုမျိုး ဖြစ်ဖို့ မရှိပါဘူး—

-ဝမ်းသာတယ်ကွာ ... သေတယ်ရှင်တယ်ဆိုတာ ဆုတောင်းတိုင်းလည်း ရကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ တတ်နိုင်သမျှ ဖြေပါ။ မင်းရဲ့ အနာဂတ်အတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိဖို့ သားလေးတစ်ယောက် ကျန်ခဲ့တယ်၊ မင်း ကြံ့ခိုင်မှ ဖြစ်မှာ ပေါ့—

ဦးစီး က ပြီးသည် ။ ငမန်းစစ်ဆင်ရေးပြီးသည့် နောက်မနက်မှာ လွင် မီးဖွားခဲ့သည် ။ လောကကို စွန့်ခွာသွားသူတွေနှင့် ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာတဲ့ သူ ...။

သူကတော့ သတ်ခြင်းဖြတ်ခြင်းတွေမှာ လှစ်လှစ်ပါအောင် ကျင်လည်နေတဲ့ သူဖြစ်ကာ ရှင်သန်လာတဲ့ သူတစ်ယောက်အတွက် သေနတ်ကိုင်သော သည် ခွန်အားတွေနဲ့ ပဲ ပေးဆပ် ထောက်ပံ့ရဦးမည်။ သူများတွေကို သတ်ဖြတ်ပြီး ကိုယ့်သားကိုတော့ မီးမလောင်နေမခအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ကျန်ရစ်၏။

လူတွေ သဘာဝမကျတာလား...၊ လောကကြီးက မတရားတာလား...။

မွန်းကျပ်နေသည့် ရင်ထဲမှာ ရွံ့နှံ့ပြီးတော့ သဲနွံကြီးထဲသို့ ပြောင်းလဲ
ကူးခတ်နေတဲ့ အတိုင်း။

အခန်း (၂)

တိုက်ခိုက်ရင်း ရလာသည့်ဒဏ်ရာက သွေးထွက်သံယိုမဟုတ်ဘဲ လက်ဖဝါးတစ်ခုလုံး တင်းတင်းဆုပ်မရခြင်း ဖြစ်နေသည်။ ။

တစ်ခုခုကို အားစိုက်လိုက်တိုင်း ရင်ဝမှာ ဦးချွန်တစ်ခုနဲ့ ထိုးခံရသလို စူးအောင့်သွားတတ်၏။ ဆေးရုံမှာ ဆေးကုခံရင်း ဒဏ်ရာတွေ သက်သာတဲ့ အထိ အနားယူခွင့်ပါ ရခဲ့သည်။ ။

ကိုယ့်လက်ကို ပတ်တီးဖြေ၍ သေချာကြည့်နေရင်း ပုခက်ထဲက လှုပ်လှုပ်ရွရွ အရိပ်လေး မျက်လုံးထောင့်မှာ ပေါ်လာတော့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ကလေးက ထုပ်ပတ်ထားသည့် အနီးထဲကနေ မျက်နှာလေး ဟိုလှည့် ဒီလှည့်နှင့် မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေ၏။

အဲဒါ နို့တောင်းတာလို့ ကလေးရဲ့ အဘွားပြောလို့ သိထားသဖြင့် အဆင်သင့် ဖျော်ထားပြီးသည့် နို့ဘူးကို သွားယူလိုက်၏။

-ဪ ... ကလေး နီးနေပြီလား၊ ပေး ... သား ...၊ အမေပဲတိုက်လိုက်မယ်၊ လက်မှာ ဒဏ်ရာနဲ့ သက်သက်သာသာနေပါ—

-ရပါတယ်၊ ကိုင်တာတွယ်တာလောက်တော့ ဖြစ်ပါတယ်—

-ရပေမဲ့ နေပါကွယ်—

ဒေါ်ဖြူဖြူက ကလေးကို ပုခက်ထဲက အသာလေး ပွေ့ထုတ်လိုက်ကာ အနီးကို စမ်း၍ ...

-ရှူးရှူးတွေ ပန်းထားတာကိုး မြေးက ...—

ကပြောပြီး အနီး လဲပေး၏။ သူ သေချာကြည့်ရင်း စိတ်ထဲက လုပ်ကြည့်နေမိသည်။

အိမ်ထောင်ပြုပြီး ဇနီးနဲ့ သိပ်နေရတယ်လည်း မရှိ ကလေးဆိုလို့ သူများကလေးတောင် ချီမကြည့်ခဲ့ဘူးတော့ အနီးဖြူဖြူထဲက နီတျာရဲလေးကို သူ ဒီလို ချီပိုးတတ်ပါ့မလားလို့ တွေးနေမိ၏။

ဒီအရွယ်လေးကနေ ဘယ်အရွယ်ကျမှ ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာမှာ လဲ၊ ဘယ်အရွယ်ကျမှ လက်ဆွဲခေါ်လို့ ရမှာ လဲ၊ သားနဲ့ သူ အဲဒီလို နွေးနွေးထွေးထွေး နေရဖို့ အချိန်ရော ရှိလာနိုင်ပါ့မလား ...။

တကယ်တော့ကွာ အထက်လူကြီးတွေပြောတော့ မစာမနာပြောတယ်လို့ ငါတို့က ထင်တာ၊ တို့လို အေးဂျင့်တွေမှာ အတွယ်အတာတွေ မရှိသင့်ဘူးဆိုတာ မှန်တယ်နော်" တဲ့ ။

ထသွား ပြန်ကြည့်ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်က အေးဂျင့်တွေအတွက် မဖြစ်သင့်တာမှန်ပေမယ့် လောကီလူသားဖြစ်နေသည် မို့ ချစ်ကြ ညားကြတာတွေနဲ့ မကင်းနိုင်...။

မကင်းနိုင်တော့လည်း ကြုံတွေ့လာသမျှကို ခါးစည်းခံရမည်သာ ...။

-သား ဦးစီး ...—

-ဗျာ...ပြောလေ အမေ၊ ဘာပြောစရာရှိလို့ လဲ—

ဒေါ်ဖြူဖြူက ကလေးကို ပုခက်ထဲပြန်ထည့်ကာ နို့ဘူးလေး တပ်ပေး

ထားရင်း သူ့ကို ကြည့်၍ ...

-နေ့လယ်က မင်းညီမ ပြောသွားတဲ့ စကားအတွက် အမေ တောင်းပန်ချင်လို့ ပါ—

ဦးစီး စဉ်းစားလိုက်သလို မျက်မှောင်တစ်ချက် ကုတ်သွားသည်။ ။

-ဪ ... ရပါတယ်၊ သူ့စိတ်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်း ပြောတာပဲဟာ၊ ကျွန်တော့်မှာ လည်း အပြစ်ရှိသလို ခံစားနေမိတုန်းပဲ—

-မဟုတ်တာ သားရယ် ... သားက အထူးအေးဂျင့်တစ်ယောက်ဆိုတာ အမေတို့ မသိကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သမီးလွင် ကိုယ်တိုင် သားကိုသဘောကျလို့ လူကြီးတွေစီစဉ်တာကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံခဲ့တာ၊ သစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျမှ မြင်းကန်ခံရဖူးတဲ့ ဒဏ်ရာပေါ်လာတာ သဘာဝမှ မကျဘဲ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ သေခြင်းရှင်ခြင်းကို တစ်ယောက်ရဲ့ ပယောဂလို့ ပြောလို့ ရမလား—

ပုခက်လေးရဲ့ ဘေးက တစ်ဖက်စီမှာ လက်တင်ထားကြရင်း ဒေါ်ဖြူဖြူနဲ့ ဦးစီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်သလို ဖြစ်နေကြကာ စကားပြောနေကြပေမယ့် မျက်လုံးတွေက ကလေးမျက်နှာပေါ်မှာ ပဲ စူးစိုက်မှု များနေကြ၏။

ဦးစီးကတော့ ကလေးရဲ့ နှာတံကော့ကော့လေးကို ကြည့်ရင်း သူ့အမေနဲ့ တူတာကို တွေးနေမိသည်။ ။ မျက်ခုံးထူမည့်အရာလေးတွေ စိမ်းမြဲနေတာကတော့ သူနဲ့ တူနိုင်၏။

ပြီးတော့ မေးရိုးကားလိမ့်မည်။ ဒီအရွယ်မှာ အသားရောင် မမှန်သေးဘူးဆိုပေမယ့် နီရဲနေသည့်နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကြောင့် အသားဖြူမှာ ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ဒီနေ့ဆို သားလေး ဆယ့်ရှစ်ရက် ရသွားပြီ..။

-သား ...—

-ဟုတ်ကဲ့ ပြောလေ—

-မင်းမှာ ဦးလေးအရင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သူ့ဟာသူ အေးအေးချမ်းချမ်း နေနေပြီဆိုတော့ အမေတို့ ကို မိဘလို သဘောထားပါ—

-သဘောထားပါတယ် အမေ၊ အခုဆို သားလေးအတွက် သူ့အဘိုးအဘွားတွေ ရှိနေသေးတယ်ဆိုတော့ ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာပါတယ်—

ဒေါ်ဖြူဖြူက ဦးစီး မျက်နှာကိုကြည့်၍ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးကာ ...

-သူ့ဒေါ်လေးကလည်း သူတူကို ချစ်ပါတယ်—

လို့ ဖြည့်စွက်ပြော၏။

မိုးသားလွင်ရဲ့ ညီမ "ဒီည" ရဲ့ မျက်နှာကို တွေးမြင်လိုက်၏။ သူတူကို ချစ်မှန်းတော့ သိသာသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဇနီးမယားကို ဥပေက္ခာထားနိုင်သည့်ယောက်ျား ဆိုသည့်စွဲချက်နှင့် အစကတည်းက သူ့အစ်မကို မကျေမနပ် ပြောနေတာတွေ ရှိခဲ့တာ၊ သူ့အစ်မ ဆုံးသွားသည့်အချိန်မှာ ကိုယ် အနားမှာ မရှိခဲ့တော့ အပြစ်က ပိုကြီးသွားသလားမသိ...။

လွင် ဆုံးသွားတဲ့ ညက ဒီည ငိုနေရင်း ဝုန်းခိုင်းကြသွားသည် ဟု ဆိုသည် ။ ပြီးတော့ ကလေးကို "ဒီလိုဖအေမျိုးနဲ့ လုံးဝ ပေးမတွေ့နဲ့ " လို့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောခဲ့သည် တဲ့ ...။

သူ ရောက်လာကတည်းက ဒီည ကို ဖျတ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ခဏတဖြုတ်သာ မြင်သည် ။ ကိုယ်ကလည်း ဂရုမစိုက်သလို သူမကလည်း

စကားမပြော ...။

ဒီလိုတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတောင် မနေ့ကမှ သိရတာ ဖြစ်သည် ။

နေ့လယ်တုန်းက ကလေးအတွက် ရင်လူးဆေးလေး ဝယ်ခဲ့ပါလို့ ဒေါ်ဖြူဖြူက လှမ်းမှာ လျှင် ...

-ကလေးနဲ့ ပတ်သက်တာ ကလေးအဖေကို ခိုင်းပေါ့၊ မေမေလည်း ကလေးကို ချေးကလူ သေးကလူ လုပ်မနေနဲ့ ၊ ကလေးဆိုတာ ဒီအရွယ် လေး မှာ မိဘကို မှတ်တတ်တယ်တဲ့ ၊ တော်ကြာ အဘွားကိုပဲ မှတ်မိနေပြီး သူ့မှာ အဖေရော အမေရော မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်နေဦးမယ်

—

သူက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေတာဖြစ်ကာ တံခါးအဝင်နဲ့ ဧည့်ခန်းကို ရှိုးကွေ့စစ်အထပ်စင်မြင့်ကြီးနဲ့ ကာဆီးထားသည် ။

ထိုင်နေသည့်လူနှင့် တံခါးက ဝင်လာတဲ့ သူ တိုက်ရိုက်မတွေ့နိုင် သော်လည်း ပုံမှန်စကားပြောတာလောက်တောင် ကြားနေရတာဖြစ်သ ည် ။

ဒီည ပြောသမျှကို သူ အားလုံး ကြားသည် ။ ဒါပေမဲ့ အပြစ်လို့ မထင် ခဲ့ပါ။

-သမီးက သူ့အစ်မကို သိပ်ချစ်တာ၊ သူ့တူလေးကိုလည်း ချစ်ပါတယ်၊ လောလောဆယ် စကားအပြောအဆိုတွေကို ...—

ဒေါ်ဖြူဖြူက ပြန်ဆက်ပြောတော့ သူပေါ့ပါးသည့်အပြုံးနှင့် ...

-ဒီကိစ္စလေးတွေကို ကျွန်တော် ခေါင်းထဲ မထည့်ပါဘူး၊ နောက်ပြီး သူ ပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်၊ ကလေးက နောက်ဆိုရင် အဖေကိုတော င် မှတ်မိပါ့မလား မသိဘူး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အိမ်ပြန်ချိန်လေးတွေမှာ က

လေးနဲ့ နွေးထွေးနိုင်ဖို့ တော်တော် ကြိုးစားရမှာ —

-သားရယ် ... စွန့်ပစ်ခံကြရတဲ့ ကလေးတွေတောင် အချိန်တန်ရင် မိဘကို တမ်းတရှာဖွေလာကြတာပဲ၊ သားက သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မိဘပါ—

ဦးစီးက ပုခက်ပေါ်မှာ တင်ထားသည့်လက်ကို ပြန်ရှုတ်ပြီး ရှေ့ဆံပင်တွေကနေ ဂုတ်ပိုးထိ လက်နဲ့ ရှေ့ဆံပင်တွေကနေ ဂုတ်ပိုးထိ လက်နဲ့ ထိုးသိပ်၍ ပြန်ဖိချသည်။ ။

သူ စိတ်ရှုပ်ပြီဆို မျက်နှာကို ဖိပွတ်ပစ်တတ်သလို ဆံပင်တွေထဲလည်း လက်က ရောက်၏။

-မေမေတို့ လည်း သမီးကို ဆုံးမပါ့မယ်၊ တကယ်ဆို ကိုယ့်အစ်မရဲ့ ရင်သွေးလေးဟာ မိခင်မဲ့နေတဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ်က မိခင်ပဲပေါ့—

ဦးစီး မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာသည်။ ။ ဒေါ်ဖြူဖြူက ရိုးသားအေးဆေးစွာဖြင့် ...

-တူလေး ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်သားလေးလို ...—

-အဲဒါ မဟုတ်ဘူး အမေ ... အမေ သူ့ကို အဲဒီစကားတွေ သွားပြောလိုက်တာလား—

ဒေါ်ဖြူဖြူက ဝန်မခံပေမယ့် ဘာမှ မငြင်းဘဲ ပြန်ကြည့်နေသဖြင့် ဦးစီး မျက်ခုံးတွေ ကုတ်ကွေးသွားကာ သက်ပြင်းရှိုက်၏။

ပြောရမှာ က ကိုယ့်အမေ မဟုတ်ဘဲ သူ့အမေ ဖြစ်နေသည်။ ။ သို့သော် ...

-ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ချင်တယ် အမေ၊ ဒီည နဲ့ ကျွန်

တော့်ကို ခုထက်ပိုပြီး အနေခက်စေမယ့်စကားမျိုးတွေ မပြောပါနဲ့ အမေ့ကို အပြောအဆိုမတတ်တဲ့ သဘော ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ လူငယ်ဆိုတာက ...—

—မေမေ နားလည်တာပေါ့ သားရယ် ... ဒါပေမဲ့ လူငယ်မို့ ထင်သလို သွားလာလုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ ပေးထားလို့ တော့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ အခု သူ့ခမျာ အမေ မရှိတော့ဘူး၊ အဖေလုပ်သူက အလုပ်လုပ်နေရမယ်၊ မေမေတို့ က လူကြီးတွေလေ၊ သူ မသိလို့ ဖြစ်မလား၊ ချစ်တော့ချစ်တယ်၊ ဟိုလူ့ကြောင့် ဒီလူ့ကြောင့်နဲ့ ဘက်တိုက်ပြီး ကလေးအပေါ်မကြင်နာရင် ကြားထဲက ကလေး မေတ္တာငတ်မယ်—

ဦးစီး ကိုယ့်အဖြစ်ကို မွန်းကျပ်နေရင်း ခူးနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ တင်ထားသည့် တံတောင်နှစ်ဖက်ကနေ လက်ဖဝါးချင်း ဖိဆုပ် ဖျစ်ညှစ်နေမိသည်။

—ကျွန်တော့်သားအတွက် တစ်ခုကို ရွေးဖို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားထားပါတယ်၊ ဇနီးကို ထားခဲ့ရတုန်းက သူ့မိဘတွေလက်ထဲမှာ ပဲဆိုတဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချတဲ့ စိတ်နဲ့ ၊ သူကလည်း နားလည်မှု ရှိခဲ့တယ်၊ အခုကလေးက လောကကြီးထဲကို စမ်းတဝါးဝါး ဝင်ရောက်လာတဲ့ အရွယ်လေး၊ လောကနဲ့ လူတွေရဲ့ ကျိုးကြောင်းဆိုးကောင်း ဘာမှ နားမလည်သေးဘူး ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် မနွေးထွေးနိုင်ခဲ့ရင် မိဘရဲ့ ဥပေက္ခာတွေကိုပဲ ဖမ်းဆုပ်ကြီးပြင်းလာမယ့် သူ့ရဲ့ အနာဂတ်မှာ မိဘနဲ့ သားသမီး ဆက်ဆံရေးက မတွေးရဲဘူး—

ဒီလိုစကားတွေ ပြောလာတာကို ဝမ်းသာကြည်နူးသည့် မျက်ဝန်းများ နှင့် ဒေါဖြူဖြူ ခေါင်းညိတ်နေ၏။

—ကျွန်တော် အားလုံး အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားမှာ ပါ၊ အခိုက်အတ

နံလေးပဲ ကလေးကို သည်းခံပေးဖို့ —

-အို ... အဘိုးအဘွား အဒေါ်တွေကို ဒီစကားတွေ ပြောစရာလားကွယ်—

-ပြောချင်တဲ့ အဓိကက ဒီလိုပါ အမေ ... အနှောင့်အသွားမလွှတ်တဲ့ စကားတွေနဲ့ ကလေးအပေါ်မှာ ပါ ဒီည စိမ်းသွားပါ့မယ်၊ အဲဒီလို သဘော သက်ရောက်တာတွေ သူ ဆက်တွေးခဲ့ရင် ...—

-စိတ်ချပါ—

ဒီစကားကိုတော့ ဒေါ်ဖြူဖြူ မသက်သာသည့်မျက်နှာနှင့် ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ...

-ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် သမီးက ချစ်သူ ရှိနေတယ်—

ဦးစီးက ကလေးကို ပြန်ငဲ့ကြည့်ကာ ခြေဖျားလေးပေါ်လာတာကို အနှိုးစလေးနဲ့ ပြန်ဆွဲဖုံးပေး၍ ...

-သူလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ အမေ—

-တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေမှာ သားသမီး အရွယ်ရောက်ခြင်း မရောက်ခြင်းက အသက်နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ မိဘရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ ပဲ ရှိတာ—

ဒေါ်ဖြူဖြူက ကလေး အိပ်သွားပြီမို့ နို့ဘူးလေးကို စားပွဲပေါ်လှမ်းတင်လိုက်ကာ ...

-သူတို့ နိုင်ငံ သူတို့ အယူအဆနဲ့ တော့ ကလေး လဲကျသွားရင်တောင် "ပြေးမထူနဲ့ သူ့အားသူကိုးတတ်အောင်"တဲ့ ၊ ကျော်နိုင်လွှားနိုင်လာတဲ့ အရွယ် သစ်ပင်တက်ဆော့ချင်တယ်ဆိုရင် မတားပါနဲ့ "တဲ့ ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ..၊ တို့ တွေ အဲဒီသဘော မထားနိုင်ကြဘူးလေ၊ ဒါခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတ

ယ်ပြောပြော မဖွံ့ဖြိုးဘူးဆိုဆို ချောက်ကြီးကို ကျင်းလေးတစ်ကျင်းလို့ ထင်ပြီး ခုန်ချချင်တယ်ပြောလည်း တားလို့ မရတော့ရင် ကိုယ်တိုင် ခုန်ချပြလိုက်မှာ ပဲ—

မိဘရင်ခွင်တစ်ခုလုံးကို ဖွင့်ပြချင်သည့်ဆန္ဒတွေနှင့် ဒေါ်ဖြူဖြူစကား သံတွေ ပြတ်သားလာ၏။

-ဒါဟာ ခေတ်နောက်ကျတဲ့ အတွေးတွေဆိုရင် ခေတ်အစရဲ့ ဟိုး နောက်မှာ ပဲ တန်းစီနေတော့မယ်၊ မိဘဖြစ် လာပြီဆိုရင် သားသမီးဟာ ကိုယ့်ဘဝပဲ၊ မေမေ ဒီည ကို စိတ်မချဘူး၊ အရွတ်ဆန်တဲ့ စိတ် ရှိတယ်၊ မာကျောတယ်၊ သူ့အဖေကလည်း စစ်မှုထမ်းဟောင်းပီပီ အငြိမ်းစားယူပြီးကတည်းက ဘုရားသွားကျောင်းတက်နဲ့ ပင်ပန်းခဲ့သမျှ တရားရိပ်မှာ ပဲ နေချင်တော့တာမျိုး ...—

ဦးလေးနဲ့ ဦးကျော်မျိုး နှစ်ယောက်ပေါင်းမိကတည်းက တရားစခန်း မှာ ပဲ တက်ညီလက်ညီ ပျော်မွေ့ခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည် ။

ဦးလေးကတော့ ရှိသမျှ စည်းစိမ်တွေကို သူ့တာဝန်ရှိတဲ့ အတိုင်း ဦး စီး နာမည်နဲ့ လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ပြီး လုံးဝ ပြန်မလာတော့တာ ဖြစ်သည် ။

ကိုယ်က တွေ့ချင်မှ လိုအပ်မယ်ထင်တာတွေ ဝယ်ခြမ်းသွားပြီး ကန် တော့ရင်း တွေ့လို့ ရသည် ။

ဦးကျော်မျိုးက အိမ်ပြန်သည် ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ရောက်တာနဲ့ ဘုရားခန်း ထဲဝင် တရားထိုင်၊ ပုတီးစိပ်...။ ကျန်တဲ့ အချိန်ကလည်း စာကြည့်ခန်း ထဲမှာ မို့ ...

-သူ အေးအေးဆေးဆေးနေတာကိုလည်း အနှောင့်အယှက်မပေးချင် တော့ မေမေမှာ တိုးတိုးဖော်လည်း မရှိ၊ ဆေးပေးမီးယူ မြေးသားဆိုတာ

လည်း မရှိ၊ သမီးတစ်ယောက်လုံး ရှိနေရက်နဲ့ ...—

—ဒီည က အမေ့ကို ဂရုမစိုက်ဘူးလား—

—ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး လေ၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်သူ ရှိနေတယ်၊ အဲဒီချစ်သူ နဲ့ မေမေက သဘောမတူဘူး သဘောမတူတဲ့ လူကို ချစ်နေရတော့ သူ လုံးပမ်းနေရတဲ့ အဲဒီချစ်သူအတွက် အချိန်တွေက လူက အိမ်ထဲမှာ ရောက်နေတာတောင် စိတ်က တခြား—

သူ့ချစ်သူက ဘာချို့ယွင်းချက်တွေ ရှိနေလို့ သဘောမတူတာလဲ" ဆို သည့် မေးခွန်း စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်လာပေမယ့် မမေးဖြစ်ပါ။

အဲဒီလောက် မေးမြန်းဝေဖန်ဖို့ အထိ ဒီည ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စမှာ ဝင်မပါချင်...။

—သမီးကို မေမေက စိတ်ချချင်တာ—

သူ ထရပ်လိုက်စဉ် ဒေါ်ဖြူဖြူ ပြောသည့်စကားကြောင့် နေရာမှာ ပဲ ငြိမ်သက်သွားခဲ့၏။

—သားကို မေမေက သမက်လို ဆက်ဆံခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ သားလို သဘောထားခဲ့တာ—

ဒေါ်ဖြူဖြူ ထိုင်ရာကနေ ထ လာပြီး သူနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်လိုက် ကာ ...

—ဒီထက် ပွင့်လင်းအောင် ပြောရရင်တော့ ဒီည ကို ...—

—နေပါဦး အမေ ... ပွင့်လင်းတယ်ဆိုတာက ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာကို မမြဲ င်းမချန်ပြောကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ပွင့်လင်းခဲ့ရပြီးမှ မဖြစ်နိုင်တာ ဆိုရင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မျက်နှာပျက်ကြရတာပဲ ရှိမယ်—

-မေမေ ဘာပြောမလဲဆိုတာ သားက သိနေတာပဲ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး ...
ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုတာ သားက အဓိကလို့ မေမေ ထင်တယ်—

-ဘယ်ဟုတ်မလဲ မေမေ၊ လွင်ဆုံးသွားတာလည်း ...—

-မေမေ အခု စီစဉ်ဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး သား... သမီးကိုလည်း
ဒါတွေ ပြောထားမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခုချိန်မှာ ကလေးက အထုပ်လေးအတို
င်း ချထားတဲ့ နေရာမှာ ပဲ ရှိနေဦးမှာ ကလေး လောက်လောက်လားလား
၊ ပြေးလွှားလာတဲ့ အရွယ် မင်း ပြောသလို မင်းအလုပ်ကလည်း အနား
ယူလို့ ရပြီဆိုရင် ကလေးအတွက် ပြည့်စုံစေချင်တယ်၊ သမီးအတွက် စိ
တ်အချရဆုံးလူကလည်း မင်းပဲလို့ မေမေသတ်မှတ်ထားတယ်—

ဦးစီး ခေါင်းခါနေပေမယ့် ဒေါ်ဖြူဖြူက ပြောလက်စကို မရပ်ပေ...။

-ထိခိုက်မခံဘူး၊ ပျက်စီးလွယ်တယ်ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုဟာ ထုပ်ပိုး
သိမ်းဆည်းသူရဲ့ ဂရုစိုက်မှုအပေါ်မှာ မူတည်တာပါ၊ ပြောနေတာက ပစ္စ
ည်းတစ်ခုအကြောင်း မဟုတ်ပေမယ့် ဒီည ဟာ မင်းရဲ့ ဇနီးလောင်းဆိုတဲ့
စိတ်လေးမွေးပြီး ကိုယ် ရှိနေတဲ့ အခိုက်မှာ သူ့ရဲ့ သွားလာနေထိုင်မှုလေး
ကို တစေ့တစောင်းတော့ ကြည့်ပေးပါ၊ သူ တုံ့ပြန်တာတွေ ရင့်သီး ရိုင်းစို
င်းနေရင်လည်း ကိုယ့်ညီမလေးလို သဘောထား၊ မေမေတို့ မျက်နှာတွေ
ကို ထောက်ထားပြီး သည်းခံဖို့ ...—

ဦးစီး အားနာဖို့ မေ့ခဲ့တဲ့ အထိ ခေါင်းတွင် တွင် ခါလိုက်မိသည် ။

-အဲဒါ ပြောသလောက် မလွယ်ဘူး အမေ၊ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုပ်ပိုး
သိမ်းဆည်းရတဲ့ ဥပမာနဲ့ ယှဉ်ပြောရင်တောင် အဲဒီမှာ တပ်မက်မြတ်နိုး
မှု ပါတယ်၊ ခဲအိုနဲ့ ခယ်မဆိုတဲ့ အဆင့်မှာ တောင် သူနဲ့ ကျွန်တော် မရင်း
နှီးခဲ့တာ ခုလို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မကြည်လင်ကြတဲ့ အချိန်မှာ
...—

-သားဘက်ကလည်း သူ့အတိုင်းပဲလို့ ပြောတာလား၊ သည်းခံလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာလား သား ... ဟင်—

ချိုးချိုးကျမတတ် ပူပင်သွားသည့်မျက်နှာကို အားနာပါသည်။ ဒါပေမဲ့...

-မေတ္တာအရင်းခံ မရှိခဲ့ကြတာကို ပြောချင်တာပါ။ အဲဒါက သည်းခံနိုင်တာနဲ့ မဆိုင်ဘူး—

သူ ခဏရပ်နေပြီးမှ ဒေါ်ဖြူဖြူ ရှေ့ကနေ ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ဒီညဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ လွင်နဲ့ သူ လက်မထပ်ခင်ကတည်းက မမေ့နိုင်သောဖြစ်ရပ်တွေနဲ့ ဆုံစည်းခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

တရားခံနောက်လိုက်ရင်း ပြေးလွှားလာခဲ့သည့် သူ့ခြေလှမ်းတွေက ထွက်ခွာအံ့ဆဲဆဲ ရထားပေါက် အဆင်းအတက်မှာ တုံ့သွားသည်။

"ဒီည" ဆိုတာ မသိခဲ့သေးသည့် သူမက အဆမတန် သားရေအိတ်ကြီးကို လွယ်ထားကာ လက်နှစ်ဖက်စလုံးလည်း မအားဘဲ ဆင်းမလို့ ပြင်နေတာ မလှုပ်တလှုပ် ...။

-ဟေ့ ... ဆင်းမှာ မဟုတ်ဘူး လား၊ ဖယ်ပေး ...—

-အား ...—

အရေးကြီးသည့်တရားခံကို လက်လွှတ်မခံနိုင်သည့် အရင်လျင်လိုခြင်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မနိုင်ဝန်ကို အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွား၏။

အိတ်ကြီးကို လက်ခုံနဲ့ ကပ်တွန်း၍ သူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်သာအောင် နေရာယူလိုက်သည်။ သူ ရထားပေါ်ရောက်သွားခဲ့ပြီး သူမသည် အိတ်ကြီးနဲ့ အတူ လုံးထွေးကျသွားကာ ပုံလျက်သား...။

-တောက် ...-

ရှေ့ကိုလှမ်းပြီးမှ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့
တက်ခေါက်သံပြင်းပြင်းနှင့် သူမမျက်လုံးတွေက လူက ခွေလဲနေပေမယ့်
မီးဝင်းဝင်းတောက်နေ၏။

သူ ဆောရီးတစ်ခွန်းတောင် ပြောချိန်မရဘဲ လျစ်လျူရှုခဲ့ရသည် ။
နောက်အဖြစ်တစ်ခုက လွင်နဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းကြတော့ သူတို့ ချင်း
တွေ့ပြီး ဆွေးနွေးကြပါစေတဲ့ ။

ဒါလည်း လိုအပ်တာမို့ လွင်ကို တွေ့ဖို့ သူ ရောက်သွားတော့ တံခါးဝ
မှာ ဆီးကြိုနေတာက လွင် မဟုတ်ဘဲ ဒီည ဖြစ်သည် ။

သူမကို ကိုယ်က မသိခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုတော့ သိထားပြီး ဖြစ်ပုံရှိ
ကာ ...

-ရှင်နဲ့ မမကို ကျွန်မ သဘောမတူဘူး၊ ပြန်တော့-

အမှတ်တမဲ့ ပြန်လှည့်ကြည့်မိရုံပေမယ့် သူမကို မြင်ရုံနှင့် သူ မှတ်မိ
သည် ။

ထို့ကြောင့် တောင်းပန်ဖို့ ပြင်လိုက်သည့် နှုတ်ဖျားမှာ
သူ့စကားကြောင့် အားလုံး ပြန်လည် လျှော့ဆင်းကုန်၏။

-မင်း သဘောတူဖို့ မှ မလိုတာ၊ မင်းမိဘဆီမှာ စေ့စပ်ထားတာ အခု
သူ့သဘောထားကို မေးမလို့ ...-

-ကျွန်မရဲ့ သဘောနဲ့ တစ်ထပ်တည်းပဲ၊ ရှင် ပြန်တော့လို့ ပြောနေ
တာ အရှက်မရှိဘူးလား-

-ဟွန်း ...-

သူ ခါးပျော့ပျော့ထောက်၍ ပြုံးလိုက်မိသည် ပြီးမှ သူမကို စိုက်ကြည့်
၍ ...

-အဲဒါ မင်းကိုယ်မင်း ပြန်မေးပြီး မှန်ပြေးကြည့်လိုက်ပါ၊ မင်းတို့ သ
ဘောချင်းဖြစ်ဖြစ် လူချင်းဖြစ်ဖြစ် ဘာတွေထပ်နေနေ ငါက လွင်တစ်
ယောက်တည်းကို လက်ထပ်မှာ ...—

-ဘာ...ပြောတယ်—

မပြေလည်ခြင်းတွေက တွေ့ကြတိုင်း မီးပွင့်မီးပွားတွေ စင်ထွက်ကြ
သလိုပင်။

ဒါပေမဲ့ ဤသို့ရှိခဲ့တာတွေကို ဘယ်သူမှ မသိ...။

အတိတ်ကို အတိတ်မှာ ပဲ ထားခဲ့လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား...။

အခန်း (၃)

-ဆရာ ...—

ကလေးကို ပွေ့ပိုက်ထားရင်း အောင်လင်း ရောက်လာတော့
လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ ...

-ဘယ်လိုလဲ ... အဆင်ပြေလား—

-မပြေဘူးတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပျောက်နေတယ်
ဆရာ၊ ဆရာ နေကောင်းသွားပြီလား—

-အေး—

သူလည်း လက်က သက်သာနေပြီမို့ မပြီးပြတ်တာတွေကို ဆက်လို
က်ရမှာ သူ့တာဝန် ဖြစ် လာပြီမှန်း သိလိုက်သည် ။

-ဆရာဇော်ရော...—

-ဆရာဇော်လည်း ဟိုမှာ ကျန်ခဲ့တယ်၊ ပစ္စည်းတွေကို ဟိုဘက်ရော
က်ခံလို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့ —

သူတို့ စကားပြောနေတုန်း ဒေါ်ဖြူဖြူ အိမ်ထဲက ထွက်လာကာ ...

-ဧည့်သည် ရောက်နေတာလား မေမေ ကော်ဖီဖျော်လိုက်မယ်နော်—

-မလုပ်ပါနဲ့ အန်တီ ... ကျွန်တော် ခုပဲ ပြန်မှာ ပါ—

ပြောစရာရှိတာ အနည်းအကျဉ်းပြောပြီး အောင်လင်း ပြန်သွား၏။

-သားအဖ ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေတာလဲ—

-သားက ခေါင်းထူနိုင်နေပြီဆိုတော့ ခရီးမထွက်ခင် အမှတ်တရ ဗီဒီယိုရိုက်ချင်လို့ —

-ဟုတ်လား ...ဒါဆို မြေးကို အင်္ကျီလှလှလေး လဲပေးမှာ ပေါ့၊ မေမေ့ကို ခဏပေး—

ဒေါ်ဖြူဖြူကျော် ကလေးအင်္ကျီသွားယူကာ သူ့ရှေ့မှာ ပဲ ဝတ်ပေးတာကို မတ်တပ်ကနေ သေချာကြည့်နေမိသည်

ထိန်းမယ့်လူတွေ ရှိနေသည် ဖြစ်စေ မရှိသည် ဖြစ်စေ "သူ့အဖေရှိတာပဲ" လို့ နောက်ထပ် အပြောမခံချင်။ ပြီးတော့ ...

သားရဲ့ ဝေယျာဝစ္စ ကွဲစိကွစလေးတွေကို သူ တကယ်လည်း လုပ်ကိုင် ပြုစုပေးချင်လို့ ပါ...။

-လည်ပင်းမှာ အနီစက်က ဘာဖြစ်တာလဲ အမေ ပုရွက်ဆိတ်များ ကိုက်သွားတာလား—

ဘေးမှာ ခုံဆွဲထိုင်လိုက်ရင်း ကလေးလည်ပင်းက အနီစက်ကို သူ သေချာ ငုံ့ကြည့်မိသည် ။

ဒေါ်ဖြူဖြူက ရယ်ကာ ...

-အမှတ်လေးပါ သားရဲ့ ... အဲဒါလေးက မွေးကာစတုန်းက ဒဏ်ရာလေးလိုပဲ စိုရဲနေလို့ သွေးစက်လေးမှတ်ပြီး သေချာ ပွတ်ကြည့်မိသေးတယ်၊ နောက်ပြီးတော့သေးသေးလေးရယ်၊ ခုမှ နည်းနည်းမြင်လာတာ—

"ဒဏ်ရာလေးလိုပဲ" ဆိုသည့် စကားက နားထဲမှာ ကိုးလိုးကန့်လန့်

ဖြစ်သွားသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဒဏ်ရာကို ကိုင်ကြည့်မလို့ မျက်နှာပိုင့်၍ လက်ပြင်လိုက်မိ၏။

အမှတ်တမဲ့ စိတ်မှတ်ဉာဏ်၏ အသိပေးချက်က ကလေးမျက်နှာလေးကို ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ရောက်သွားခဲ့လျှင် ...

သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင့်သွား၏။

သား မျက်လုံးတွေက သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေကာ နည်းနည်းလေးမှ မလွှဲ၊ သူငယ်အိမ်လေးတောင် မလှုပ်...။

သူ့မျက်နှာကို တဖြည်းဖြည်း ပြန်ဆုတ်လိုက်တော့လည်း ထိုနောက်ကို မခွဲမခွာ ပါလာသည်။ ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်နေပြီလဲ မသိသေးချင် တစ်ခုခု မှားယွင်းနေပြီဆိုသည့် ခံစားချက်တွေ ဖြစ်လာ၏။

-ကဲ ... ရပြီ သားရေ ရှေ့ ... ဘယ်မှာ လဲ ခြံထဲ ဆင်းရိုက်မှာ လား—

လှမ်းပေးသည့် သားကို ချီပွေ့ထူလိုက်ကာ နူးညံ့နီရဲနေသည့် ပါးပြင်လေးကို တယုတယ ပွတ်သပ်မိရင်း ...

-အိပ်ခန်းထဲမှာ ပဲ အမေ ... ကလေးကြီးတဲ့ အခါ သူ ဒီအရွယ်တုန်းက လှုပ်ရှားမှုလေးကို မြင်ရအောင်လို့ ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကလည်း အိမ်သိပ်ကပ်ရဦးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သား ဒီအရွယ်လေးမှာ မိသားစုနွေးထွေးခဲ့တာလေးပေါ့—

မိသားစုဆိုတော့ ဒေါ်ဖြူဖြူ ပြုံးနေသည့်မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။ သမီးမှ မရှိတော့တာ၊ မိသားစု ဘယ်လိုလုပ် နွေးထွေးပြမှာ လဲ...။

ဘေးမှာ ကလေးအမေရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ထောင်ပြီးတော့လား...။

သားအဖနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ဖြူဖြူ ရင်နှင့်သွားသည် ။ သမ
က်ဆိုပေမယ့် သားနဲ့ မခြား သံယောဇဉ်ထားခဲ့တာပါ။

စဉ်းစားမိတာကို ဖြတ်တောက်ကာ ပျက်ယွင်းသွားမိသည့် ကိုယ့်မျ
က်နှာကို ပြန်လည် ပြင်ဆင်၍ ...

-အေးကောင်းတယ် သား၊ မြေးလေး ငှက်တုတ်ထိုင်တဲ့ အရွယ်ဆို ပို
ကောင်းမှာ နော်—

ထိုစကားကို ခေါင်းပဲညိတ်ပြမိကာ ဦးစီး ရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ ကလေးရဲ့
ထူးခြားတဲ့ အကြည့်တစ်ချက်သာ စွဲထင်နေခဲ့၏။

ပြီးတော့ မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိမိမိ ကြည့်နေမိသည် ။

ပဟေဠိ ဆိုရင်တော့ အဖြေ ရှိရမည်။

အခန်း (၄)

-ကျွန်တော်လား ... ကားပေါ်မှာ ဆရာဇော်—

-.....—

-ရပါပြီ လက်တစ်ဖက်ကတော့ လျှော့ထားရတာပေါ့—

-.....—

-စိတ်ချပါ၊ အထက်က ညွှန်ကြားချက်ရောက်လာရင် ကျွန်တော် အဆင်ပြေမှာ ပေါ့—

ဖုန်းပြောရင်း ခြံထဲ ကွေ့ဝင်လာတော့ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရဲတောက်နေသည့် စူဇူကီးကားလေးကို သူ မြင်သည်။ ။

ကားထဲမှာ ဘယ်သူမှန်း မသိသော်လည်း ဘေးမှာ စကားရပ်ပြောနေတာက ဒီည ..၊

သူ့ကားကို ထိုကားနောက်မှာ ပဲ အသာလေး ထိုးထားလိုက်ဖို့ ညင်သာစွာ လှိမ့်ဝင်ခဲ့သည့်ဘီးတွေ လုံးဝ ရပ်တန့်ခြင်းသို့ ရောက်သည် နှင့် ...

-ဟာ ...—

-ဂျိမ်း ...—

ရှေ့ကား၏ နောက်ပိုင်းက သူ့ကားရှေ့ပိုင်းကို ပစ်ဆောင့်ကာ မီးလုံး ကွဲသံတွေပါ ဆူညံသွား၏။

-ကိုဦးစီး ... ရှင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ—

သူ့ကားနားကို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ရောက် လာပြီး ကွဲရှုနေတာတွေ ကိုလည်း ကြည့်သည် ။

-ရှင် တမင်လုပ်လိုက်တာမို့လား—

-တမင်လုပ်ရအောင် ငါက ဝင်တိုက်တာလား၊ မင့်ကားက နောက်ပစ်ဆောင့်တာလား၊ မင်း မမြင်လိုက်ဘူးလား—

-ဒီည ..—

စူရှုကီးပေါ်ကနေ အပြာရောင် ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံလေးနဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကမန်းကတန်း ဆင်းချလာကာ ဒီည လက်ကို ဆွဲလှုပ်၍ ...

-မဟုတ်ပါဘူး ... ငါ့ကြောင့်ပါ။ ဘက်ခံဂီယာမချိန်းဘဲ လီဗာနင်းလို ကံမိတာ—

-ဘာဖြစ်ဖြစ် သူကရော ကားချင်း ဒီလောက်ကပ်ကပ်လေး လာရပ်စရာလား၊ သူလုပ်တာ မဟုတ်ပေမယ့် သူ့ကြောင့်ဖြစ်တာ—

ဒီည က ဦးစီး မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ အပြစ်ဖို့ ရေးကိုပဲ ကြိုးစားနေ၏။ အိမ်မှာ လင်မယားချင်းဖြစ်ဖြစ် အပြင်ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာ ဒါမှ မဟုတ် သူမနဲ့ ခုလို ဖြစ်ရပေါင်းတွေလည်း များ ပြီ။

ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာရှင်းဖို့ အတွက် ပျာပျာသလဲ ပြင်ဆင်ကြိုးစားတာ ဘယ်သောအခါမှ မရှိခဲ့ ...။

နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းတင်းစေ့ထားပြီး လူကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်နေမည်။ ဘယ်လို နာကျင်စရာစကားလုံးတွေနဲ့ ပစ်ပေါက်နေနေ ဂရုမစိုက်သလိုလို လူကိုပဲ အရူးလိုလို ...။

အဲဒီပုံစံကို သူမကလည်း အမုန်းဆုံး ...

ချစ်နေတဲ့ သူကတော့ ဒါတွေကို ချစ်စရာလို့ တောင် မြင်နေသေးသည်။ ။

-သူ့မျက်လုံးတွေက သူများ ထက် စူးရှပြီး အကြည့်က စူးစိုက်တတ်တော့ ညီမလေး ကြည့်မရဖြစ်နေတာပါ။ မောင်က မနူးညံ့တတ်ပေမယ့် သဘောထား ပြည့်ဝတယ်။ သူ မမအနားမှာ အမြဲတမ်း မရှိနိုင်ပေမယ့် ရှိနေတဲ့ အချိန်လေးမှာ မမကို စိတ်ချမ်းသာအောင် လိုက်လျောတယ်။ ဂရုစိုက်တယ်။ ဘယ်လောက်ထိလဲဆိုရင် မမကို ကိုယ်ဝန်တောင် မဆောင်ခိုင်းဘူး။ လင်မယား အမြဲအတူနေရတာ မဟုတ်တော့ ပိုပြီး အားငယ်မှာစိုးလို့ တဲ့ -

အဲဒါကို ကြားတုန်းကလည်း မကျေနပ်နိုင်။ သူမ မြင်နေသမျှကတော့ မမကပဲ ချစ်၊ မမကချည်း သည်းခံ စောင့်စားနေရတဲ့ သူ ...။

ကိုယ်ဝန် မယူခိုင်းတာဟာ မချစ်လို့ ပဲဆိုတာ အသိသာကြီး။ ပြီးတော့ မမကိုယ်ဝန် သုံးလကျော်ကတည်းက ထွက်လိုက်ရတဲ့ ခရီးတွေ၊ ကိုယ်ဝန်ရင့်လာတော့ အိမ်ကို လုံးဝ ပြန်မရောက်တော့ပေ ...။

ဘယ်နေရာမှာ ချစ်ခင်မြတ်နိုးဖွယ် ရှိလဲ ...။

စူးရှသည့်အကြည့်တွေ ပြိုင်နေကြတာကို ကားမောင်းမိသည့် မိန်းကလေးက စိတ်မသက်သာစွာ ကြည့်နေခဲ့လျက် ...

-ငါ တကယ် ပြောတာပါ ဒီည ရယ် ... ငါ့ကြောင့်ပါဟာ၊ အစ်ကို့ကို

လည်း တောင်းပန်ပါတယ်။ ကားပျက်စီးသွားတဲ့ အတွက်လေ...—

—ရတယ်—

ထိုင်ရာမထ ကိုယ်တော်က တစ်ဖက်က တောင်းပန်ကာမှ ကားပေါ်က ဆင်းတော်မူ၏။

—ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ၊ တိုက်မိသွားတာလားဟင်—

အိမ်ထဲကနေ ဒေါ်ဖြူဖြူ အရင်ထွက်လာကာ ဦးကျော်မျိုးနောက်မှ ပါလာ၏။

—ဘယ်လို တိုက်မိကြတာလဲ—

—သမီးကြောင့်ပါ အန်တီ—

—သမီးမော် ကို အန်တီက ပြန်သွားပြီ မှတ်နေတာ—

မော် က မျက်စောင်းတစ်ချက်ရွယ်ပြီး အိမ်ထဲ လှည့်ဝင်သွားသည့် ဒီညကြောင့် လည်ပင်းလေးကုတ်၍ မျက်နှာလေးလည်း ငယ်သွား၏။

ဒီလူနဲ့ ဒီည မတည့်တာကို သိသည် ။ ဒါပေမဲ့ အမှန်တရားက ကိုယ့်ကြောင့်ဟာကို ဘယ်လို ပြောရမလဲ ...။

အလုံးစုံ မကြားရသေးပေမယ့် ဒေါ်ဖြူဖြူ နားလည်သည် ။ ထို့ကြောင့် ခင်ပွန်းသည် မျက်နှာကိုတောင် ပြန်မော့မကြည့်ရဲတော့အောင် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည် ။

—မင့်သမီးပုံစံနဲ့ ဦးစီး ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဖြူ၊ ယောက်ျားဆိုတာ အပြင်မှာ စိတ်အခန့်မသင့် ပင်ပန်းလာရင် သားမယားရဲ့ ပြုစုယုယမှုတွေနဲ့ ချွေးသိပ်ကြတာ၊ သမီးကြီးက နူးညံ့တယ်၊ သည်းခံ လိုက်လျောနိုင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် သူတို့ ချင်း ဘာမှ အတိမ်းအစောင်း မရှိခဲ့ဘူး၊ သမီးငယ် အဲ

ဒီလို ဇနီးမျိုး ဖြစ်နိုင်မလား၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်—

ဒါဆို သူတို့ ချစ်လှချည်ရဲ့ ဆိုတဲ့ စိတ်တူကိုယ်တူချင်း ယူကြပါဆိုပြီး ပေးစားလိုက်ရင်တော့ အဆင်ပြေသွားမှာ တဲ့ လား...။

ဒေါ်ဖြူဖြူ ဘာတွေမြင်လို့ မှ လက်မလျှော့ချင်ပါ။ မော်လည်း ပြန်သွားပြီ၊ ဦးစီးနဲ့ ဒီည တို့ လည်း မပြောမဆို အသီးသီး ဝင်သွားကြပြီး မှ လူကြီးတွေက သက်ပြင်းချလို့ မပြီးနိုင်...။

ထို့ပြင် ဦးစီးရဲ့ ကားနှင့် အပျက်အစီး ကွဲစတွေကို စိတ်မသက်သာစွာ ကြည့်ရင်း ခြံထဲကို ဆင်းလျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ဦးကျော်မျိုးကတော့ ဒရိုင်ဘာ ပြေးလွှား ရှင်းလင်းနေတာကို ခဏရပ်ကြည့်ပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာကာ ...

-စိတ်ပျက်သွားပြီလား ဖြူ... မင်းကို ငါပြောသားပဲ—

ဒေါ်ဖြူဖြူက လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါသည်။ ။ ဦးကျော်မျိုးထိုင်တဲ့ အထိ စောင့်၍ ပြီးတော့မှ ခုံတန်းလေးရဲ့ တစ်ခြမ်းမှာ ဝင်ထိုက်လိုက်ပြီး ...

-မပျက်ဘူး ကိုယ်ကျော် ... ဖြူ တို့ တစွန်းတစ ကြားလိုက်သားပဲ၊ မော် က သူ့ကြောင့်ပါလို့ ပြောနေတာတောင် ရှင့်သမီး အတင်းစွပ်စွဲပြောနေတာ—

-ဟုတ်တယ်လေ... ဒီည က သူ့အစ်မကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ထားခဲ့တဲ့ အတွက် မပြေတဲ့ အငြိုးမျိုး ထားနေတာ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့ တောင် မရတဲ့ နှစ်ယောက်ကို မင်း ...—

-ဖြူ ပြောချင်တာက မတည့်တာကို မဟုတ်ဘူး ၊ ရှင့်သမီး ပြောဆိုသွားသမျှ ဦးစီး ဘာမှ တုံ့ပြန်မပြောခဲ့တာကို သိစေချင်တာ၊ လူအိုနဲ့ အပျို၊ ပြီးတော့ ဒါ သူ့ခယ်မပေမယ့် ညီမဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ သူ

ပြန်မပြောချင်တာဖြစ်ဖြစ် မျိုသိပ်လိုက်တာပဲ ထား...၊ သမီးအပေါ်မှာ သူ
အနိုင်ယူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ လုံးဝ သေချာတယ်—

ဦးကျော်မျိုးက မထောက်ခံပေမယ့် ဘာမှ ထပ်မပြောပါ...။

—ကလေးက မိထွေးလက်ထဲ ရောက်မယ့်အစား သူ့အဒေါ်ကိုပဲ အမေ
ခေါ်တာ မကောင်းဘူးလား၊ နောက်ပြီး ဦးစီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းပိုင်ဆိုင်
ထားတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေက နည်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါတွေကိုလည်း သူ
များ လက်ထဲ အရောက်မခံနိုင်ဘူး ကိုကျော်—

—အေးလေ ... ကိုယ် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်လာကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကို
ယုံရင်ကို ငြိမ်းချမ်းအောင် နေစမ်းပါ မိန်းမရယ် ... ငါတို့ လည်း ဆင်းရဲ
တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင့်သမီးကလည်း ရန်သူလို သဘောထားနေတာ—

—ဒါပေမဲ့ သူတူလေးကို သူချစ်တယ် ကိုကျော်၊ ညညဆို
သွားချောင်းကြည့်တယ်၊ သူ့အဖေ မရှိတာနဲ့ ပြေးချီ ပြေးနမ်းလုပ်တာ၊ ဒီ
သံယောဇဉ်တွေနဲ့ ချည်တုပ်ရမှာ ပဲ၊ ဖြူကတော့ ဖြစ်အောင် စီစဉ်ဖို့
ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ရှင်ပဲ ငြိမ်းချမ်းအောင် နေပါ၊ မိခင်ကတော့ သားသ
မီးမွေးရပြီဆိုကတည်းက ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျအောင် ပေါင်းရတယ်၊ မီးမ
ကင်ဆေးဆိုတဲ့ ခါးစပ်နေတဲ့ ဆေးပူတွေလည်း မျိုချခဲ့ရတယ်၊ အပူလော
င်ထိရလွန်းလို့ သားသမီးအတွက် ပူရတာတွေ အထုံအကျင် စွဲနေပါပြီ—

ပြောနေရင်း ကိုယ့်ဘက်လှည့်လာတော့ ဦးကျော်မျိုး
မျက်နှာလွှဲသွားပြီး ငြိမ်နေ၏။

စေတနာနဲ့ ပြောနေတာပါလားလို့ မမြင်တာ ခက်သည် ။
